URBANISM AND SUBURBANISM AS LIFESTYLES

Violeta-Alina PREDA (HAGIU)
PhD Student, University of Craiova

Abstract: The anthropological perspective tries to balance the real living conditions, aiming at the behavior, values, expectations and possibilities of some groups. It does not limit itself to the stage of ascertaining, exemplifying or classifying a phenomenon, but tries to reveal the motivations and meanings of its representations.
Anthropology observes, perceives and understands cultural phenomena, it notices what is happening, the framework, conditions and context in which they occur, it explains in a rational way why individuals do what they do.

Keywords: anthropology, culture, lifestyle, otherness, civilization

În cadrul schimburilor permanente de mobilitate a populaţiei între sat şi oraş este de menţionat navetismul sub orice formă a sa: cotidian, săptămânal, lunar sau sezonier. Această mobilitate are o influenţă negativă asupra zonelor urbane şi suburbane. Din interferenţa ruralului cu urbanul, apare o nouă formă de cultură datorată fenomenului *subculturaţiei.* Apar astfel, prin extindere, megalopolisurile, întinse pe distanţe enorme care anulează graniţele ruralului cu urbanul, anulând astfel şi diferenţele administrative sau culturale. Prin urbanizare se elimină totuşi diferenţierea sat-oraş, din moment ce apar tot mai multe rezidenţe secundare în zonele extraurbane.

Există cinci perspective de abordare a sociologiei urbane:

1. perspectiva schimbării sociale;
2. perspectiva organizării sociale;
3. perspectiva ecologică;
4. perspectiva problemelor sociale;
5. perspectiva politicii sociale; cărora le pot fi asociate încă trei:
6. perspectiva calităţii vieţii urbane;
7. perspectiva mondialistă a dezvoltării urbane şi
8. perspectiva imaginii urbane.

Aceasta nu este singura clasificare posibilă, însă are avantajul detaliului şi apropierii faţă de conţinutul fenomenului urban, fără a suprapune în acelaşi model teoretic diversitatea abordărilor.

Perspectiva schimbării sociale are în vedere ritmul rapid al urbanizării care produce transformări în societatea urbană. Privită din această perspectivă pot fi desprinse următoarele caracteristici:

a) ireversibilitatea (societatea înalt urbanizată nu poate reveni la starea preurbană);

b) instantaneitatea (caracteristicile urbanizării se manifestă într-un timp restrâns, mai puţin de un procent din totalul existenţei rasei umane îl reprezintă civilizaţia urbană);

c) ritm accelerat (urbanizarea la rate înalte în secolele XX-XXI);

d) discontinuitatea (schimbările provocate de urbanizare în modul de viaţă al populaţiei).

Perspectiva organizării sociale analizează relaţiile sociale din mediul urban. Indivizii sunt analizaţi din perspectiva comportamentelor personale şi a stilurilor individuale de viaţă. În studiile realizate la nivelul „vecinătăţilor" şi structurii sociale se urmăreşte comportamentul colectiv care apare sub forma mulţimii, a reuniunilor, a adunărilor de orice fel. Instituţiile sociale devin modele de comportament, larg acceptate, începând cu religia şi familia, continuând cu instituţiile economice şi politice şi încheind cu instituţiile culturale.

Perspectiva ecologică vizează procesele şi modalităţile de adaptare a populaţiilor din zona urbană la mediul în care trăiesc.

Perspectiva problemelor sociale este cea mai cuprinzătoare, deoarece adună laolaltă aspecte sociale precum criminalitatea, divorţul, delincvenţa, criza locuitorilor, sărăcia, şomajul, conflictele rasiale, etnice şi de clasă, poluarea care devin obiecte de analiză în sociologia urbană. A nu se înţelege de aici, că urbanizarea este cauza tuturor problemelor sociale ci că anumite aspecte sunt amplificate în mediul urban prin procesul de urbanizare.

Perspectiva politicii sociale urmăreşte cunoaşterea părerilor populaţiei şi antrenarea ei la acţiunile de planificare urbană, privind schimbările care se întâmplă la nivel atitudinal, la nivelul structurii familiale, a stilului de viaţă, precum şi la nivelul instituţiilor economice, politice, religioase, culturale.

Perspectiva calităţii vieţii urmăreşte viaţa urbană modernă. Cei doi indicatori cu care se măsoară calitatea vieţii sunt „bunăstarea" şi „sărăcia".

Perspectiva mondialistă are în vedere analiza dezvoltării comunităţii urbane în cadrul naţional şi al societăţii mondiale, privind raportul dintre dominaţie şi dependenţă, în procesul dezvoltării. Urbanizarea dependentă are drept caracteristici: concentrarea în mari aglomerări urbane fără a face parte dintr-o reţea urbană; absenţa continuităţii în ierarhia urbană; distanţa socială şi culturală dintre aglomerările urbane şi comunităţile rurale.

Perspectiva „imaginilor" urbane urmăreşte abordările psihosociologice ale mediului urban care au la bază analiza percepţiilor, simbolurilor şi imaginilor prin care populaţia urbană înţelege modul în care trăieşte.

În România, ca unităţi administrative în mediul urban, sunt incluse oraşele şi municipiile. În general, „oraşul este definit ca fiind centrul de populaţie mai dezvoltat din punct de vedere economic, social-cultural şi edilitar-gospodăresc". Conform prevederilor legislative, „oraşele care au un număr mai mare de locuitori, o însemnătate deosebită în viaţa economică, social-politică şi cultural-ştiinţifică a ţării sau care au condiţii de dezvoltare în aceste direcţii pot fi organizate ca municipii".

Louis Wirth în lucrarea *Urbanism as a Way of Life* (1938), defineşte „oraşul ca o comunitate permanentă" relativ „largă", caracterizată printr-o mare „diversitate" şi „eterogenitate". Witrh vede oraşul drept o structură socială în care relaţiile de grup primare au fost înlocuite cu altele noi, devenite impersonale, superficiale, tranzitorii. Constatările sale derivă din cele trei caracteristici care definesc oraşul. Ca dimensiune, cu cât oraşul este mai mare cu atât slăbesc legăturile comunitare, fiind înlocuite cu altele formale, evidenţiind astfel caracterul „schizoid" al personalităţii umane.

Creşterea mobilităţii sociale generează eterogenitatea socială a mediului urban, iar diversitatea activităţii sociale produce degradarea personalităţii umane conducând către manifestarea comportamentelor indezirabile: crimă, sinucideri, corupţie, specifice marilor oraşe.

Datorită noilor relaţii generate între indivizi, locuitorii oraşului devin din ce în ce mai izolaţi, raţionali şi sceptici, depersonalizându-i şi făcându-i susceptibili de a fi modelaţi de impactul informaţiilor de masă şi al mişcărilor sociale.

Se impune astfel necesitatea diferenţierii dintre oraşul ca nucleu şi împrejurimile sale; între urbanism şi suburbanism, ca stiluri de viaţă. Propun în continuare un studiu de caz dintr-o zonă rurală aflată în proximitatea municipiului Roşiorii de Vede, judeţul Teleorman.

Din punct de vedere administrativ-teritorial, comuna Troianul (fosta Belitori) este situată în partea de vest a judeţului Teleorman.

ISTORICUL APARIŢIEI ŞI DEZVOLTĂRII COMUNEI TROIANUL-Studiu de caz

Data întemeierii nu poate fi precizată cu exactitate din lipsă de documente, dar sunt indicii că aşezarea este destul de veche (urmele vechilor bordeie, mormintele descoperite prin săparea unor canale, reţeaua forte întortocheată de ulițe).

Locuitorii comunei în totalitate sunt de origine română. A fost un sat de clăcaşi a cărui moşie a aparţinut mănăstirii Cozia. Cu vremea, mănăstirea Cozia şi-a îngustat proprietatea la aproximativ 1000 de ha. Restul moşiei, destul de întinsă, a intrat în proprietatea familiei Şuţu. A existat în localitate şi o categorie de locuitori cărora, până de curând, li se spunea „moşteni". Aceştia erau urmaşii unor ţărani bogaţi care stăpâneau o moşie numită „Moşteneasca". Se spune că această moşie ar fi fost dăruită de un domnitor (se pare că Mihai Viteazul) unor locuitori pentru fapte de armă.

Numele localităţii Troianul a fost atribuit în anul 1965. Numele satului se leagă de trecutul istoric al patriei prin faptul că prin apropiere trece „Drumul lui Traian", construit de romani la începutul secolului al II-lea (e.n), cunoscut sub numele de Troian şi ale cărui urme se observă şi azi. Înainte de 1965, comuna s-a numit Belitori.

După explicaţiile date de bătrâni se spune că în trecutul destul de îndepărtat (la începutul stăpânirii turceşti), era aici o aşezare de oameni care se îndeletniceau cu tăierea vitelor, date de stat ca bir turcilor. Pentru că ei jupuiau vitele li s-a zis „belitori", adică jupuitori. Explicaţia corespunde şi unor urme cu caracter istoric. Vatra veche a satului se află pe locul denumit azi „viile Cotoranilor", aici găsindu-se şi urmele unei vechi biserici din lemn. În apropiere se află locuinţa unui turc Sarofim, împuternicit al stăpânirii otomane, care probabil se ocupa cu strângerea birului.

POPULAŢIA

În orice studiu monografic este nelipsit elementul omenesc deoarece „prezenţa acestui element este cu atât mai necesară, cu cât de multe ori, tocmai faptele antropogeografice pun şi mai bine în evidenţă anumite caractere fizice ale regiunii".[1]

[1] Simion Mehedinți, *Opere alese*, Editura Ştiințifică, 1967, p. 251

Fiind situată în plină zonă de câmpie, acoperită în trecut cu codri seculari, precum şi cu posibilităţi de practicare a agriculturii prin defrişarea pădurii sau creşterea animalelor, populaţia şi-a dezvoltat viaţa, folosind din plin resursele naturale existente.

Acest ansamblu de factori s-a dovedit a favoriza în sens pozitiv atât condiţiile locuirii cât şi desfăşurarea unor activităţi economice cu predominanţa celor agricole.

Existenţa unor perioade favorabile şi a unora cu caracter mai puţin favorabil a dus la modificări în numărul populaţiei comunei Troianul.

Deplasările obişnuite ale populaţiei

Sunt acele deplasări care nu implică o schimbare de durată sau definitivă a rezidenţei sau activităţii şi nicio mutaţie importantă în viaţa persoanei angrenate în această mişcare. În cadrul acestora se remarcă: deplasările zilnice sau navetismul, deplasările duminicale, deplasările de week-end şi deplasările în vacanţă.

Dacă la mijlocul anilor 1990 (1993-1996), numărul de navetişti nu depăşea valoarea 50 persoane, majoritatea având locul de muncă la Roşiorii de Vede, spre sfârşitul acestor ani şi la începutul noului mileniu numărul navetiştilor ajungea în jurul valori de 100 persoane, majoritatea cu locul de muncă tot la Roşiorii de Vede, dar şi la Bucureşti.

După posibilităţi şi funcţia avută cei care au locul de muncă la Roşiorii de Vede parcurg distanţa dintre casă şi serviciu în fiecare zi cu maşina personală şi mai puţin cu autobuzul. Cei mai mulţi însă preferă să rămână în oraş în timpul săptămânii şi să se întoarcă în comună la sfârşitul ei, de obicei vineri după-amiaza. Aceştia aleg această cale deoarece posedă în oraş apartamente (care sunt date sau nu în grija copiilor) şi astfel nu trebuie să cheltuiască pentru chirie şi întreţinere. Cei care au serviciul în Bucureşti nu revin în comună decât foarte rar, la sfârşit de săptămână, cel mai des revenind la două sau chiar trei săptămâni.

În sens invers, aceste deplasări la locul de muncă, în comuna Troianul, aproape că lipsesc.

Deplasările în vacanţă dinspre comună spre alte localităţi nu au o pondere foarte mare datorită în principal veniturilor mici, dar şi a distanţelor mari faţă de mare sau munte. Din sens invers întâlnim aceste deplasări mai ales la elevi şi studenţi care se întorc în fiecare vacanţă în satul natal pentru odihnă sau pentru a-şi ajuta părinţii la muncile câmpului sau la treburile din gospodărie.

STAREA CULTURII POPULARE ŞI POTENŢIALUL ARTISTIC LOCAL

De-a lungul timpului, cultura populară în această localitate s-a făcut simţită mai mult în sufletul oamenilor şi în case cu lada cu zestre ca un simbol al perenităţii spiritualităţii româneşti populare. Comuna Troianul, fiind o comună aşezată la poalele oraşului, a suferit forţat procesul de proletarizare, de migrare a forţei de muncă spre oraş.

Omul simplu, ţăranul anilor 1950 - 1960, a îmbrăcat haina constructorului, apoi prin 1964, pe cea a chimistului şi astfel purtătorul tradiţiei şi al portului popular ca pieptar, cojoc ţărănesc, opinci, cămaşă lungă ţărănească şi cel al pălăriei s-a înstrăinat de portul şi sufletul său curat, nealterat de vreme, trecând la salopetă, pufoaică, pantof sau

bocanc şi şapcă. Aceşti oameni, vrând-nevrând, îndepărtaţi de portul tradiţional prin transformările socio-profesionale suferite nu şi-au lepădat dragostea pentru frumuseţea portului lor străbun. Tradiţiile şi obiceiurile lor, deşi s-a încercat prin influenţe asupra copiilor în şcoli şi organizaţii politice de tineret să fie stinse, s-a reuşit foarte puţin în această direcţie, pentru că acasă părinţii aveau în sânge aceste frumuseţi fără pereche.

OBICEIURI ŞI DATINI

Minunatele obiceiuri calendaristice a căror perenitate socio-culturală a făcut să fie primite astăzi de la moşi şi strămoşi, constituie pentru locuitorii comunei Troianul adevărate ofrande tradiţionale ale culturii populare.

Astfel, de Anul Nou, în comuna Troianul se mai întâlneşte frecvent Pluguşorul, obicei de care sunt legaţi acum mai mult copiii de câte 2-3 urători.

Prin anii 1950 – 1960, înainte de colectivizare, când oamenii aveau atelaje în proprietate: car, boi, plug, grapă, rotile etc., purtătorii acestui obicei erau bărbaţi între 25-50 de ani. Aceştia mergeau prin sat cu Pluguşorul şi acolo unde erau primiţi cu uratul brăzdau prin curtea gospodarului aruncând boabe de grâu să fie recolta bogată. Tot în această perioadă, ca urături specifice momentului întâlnim Sorcova, Capra, Steaua, Irozii. Sorcova, Capra, Irozii şi chiar Ursul, deşi prin anii 1970 - 1971 încă mai existau, acum sunt pe cale de dispariţie ca manifestări.

Popor a cărui moşie era socotită grânar al Europei, popor de plugari din tată-n fiu, românii şi-au creat, păstrat şi perpetuat prin timp urăturile de Anul Nou pe simboluri şi motivaţii din viaţa satului.

Urăturile constituie un mod al sufletului în care el împleteşte ironia fină cu luarea în derâdere, umor specific ţăranului pentru a face urătura mai frumoasă, mai plăcută pentru cei care primesc cu uratul. Urătura ţesută pe un schelet rustic devine un minispectacol în care urătorii isteţi, ascuţiţi la limbă şi la minte creează acel element satiric predominant în care ei pun cu propria măiestrie nelipsita sare şi piper în esenţa tălmăcirii lor tradiţionale.

În ziua de Sfântul Ion, Iordănitul este un obicei rămas în ultimul timp tot în seama copiilor. Cu ani în urmă, Iordănitul constituia un pretext de petrecere între tineri şi tinere, închegarea unor relaţii de prietenie între băieţi şi fete cu consecinţe finale uneori căsătoria.

Un alt obicei păstrat nealterat până în zilele noastre este „Lăsatul secului”. Acest obicei este eşalonat în două faze: lăsatul secului de carne (focurile mici) şi lăsatul secului de brânză (focurile mari), adică intrarea în Postul Paştelui. În seara lăsatului de sec se fac focuri pe mahala unde se adună oameni de toate vârstele şi petrec cu vin, gogoşi calde şi plăcintă cu brânză. Aici, oamenii bucuroşi că ies din haosul iernii, abolesc parcă timpul prin strigături satirice referitoare la unii oameni de frunte din sat cu bărbaţi sau femei mai leneşe, strigături care produc voie bună şi amuzament.

La 9 martie se sărbătoresc „Mucenicii”. Dimineaţa până la ziuă se fac focuri în faţa casei şi se ocoleşte casa cu o cârpă aprinsă să se izgonească spiritele rele ale iernii din jurul casei. În noaptea de 8 spre 9 martie se zice că cei 44 de mucenici bat cu nuiele frigul iernii să se ducă în pământ cât mai adânc şi să iasă căldura. În ziua de 9 martie se

fac bolindeţi care se ung cu miere sau cu zahăr şi se împart pe la case. În aceeaşi zi, bărbaţii beau 44 de pahare, pentru fiecare mucenic câte un pahar.

Joi mari – Joia mare – joia din Săptămâna Patimilor, este ziua în care se varsă apele pentru morţi la râu de către fetele tinere. În miercurea din Săptămâna Patimilor copiii colindă din casă în casă cu „Câţu-mâţu" purtând o coşniţă de nuiele în care pun ouăle adunate.

23 aprilie – Sfântul Gheorghe. Cu o zi înainte, pe 22 aprilie, tineri, fete şi băieţi merg la pădure şi iau mlădiţe tinere de salcie, cu ele împodobind pe înserat porţile şi gardurile curţii, aceasta pentru ca toţi membrii gospodăriei să rămână tineri şi frumoşi precum crengile de salcie.

La două luni după Paşte, la Rusalii, în săptămâna Căluşului femeile obişnuiau să nu lucreze nimic, mai ales să nu spele, pentru că lucrând credeau că li se ia din căluş. În această săptămână se organiza tradiţionalul joc al călușarilor. O formaţie din 10 călușari conduși de un vătaf jucau pe la casele oamenilor unde erau invitaţi să joace câte un copil bolnav. În familiile unde era un bolnav, fie adult, fie copil, acesta era scos afară şi jucat de călușari pentru a-i izgoni boala şi răul din trup. Când se încheia săptămâna călușului, duminica, călușarii coborau în vale unde se ţinea hora satului şi din nou la solicitarea oamenilor îi jucau pe cei bolnavi. Este un obicei tradiţional care acum în zonă a dispărut.

Înainte de colectivizare, când oamenii aveau pământul lor, după secerat şi treierat grâul, din grâul nou recoltat femeile mai în vârstă făceau colacul fântânii, un colac mare cât o găleată. Acesta era ornamentat cu flori de busuioc, albăstrele şi în general flori de câmp legate cu aţă roşie. Femeile bătrâne strângeau copiii din mahala şi împreună mergeau la fântână, puneau un băiat să scoată apă, stropeau colacul aşezat pe gura vedrei după care îl lua şi îl frângea în capul unui copil. Apoi era împărţit bucăţică cu bucăţică copiilor din grup. Gestul în sine constituia o mulţumire, o ofrandă adusă Divinităţii pentru recolta de grâu bogată. Acest obicei, de asemenea, a dispărut.

În verile în care seceta bântuia amarnic copiii de oameni săraci şi mai ales ţigăncuşe de până la 10-12 ani dezbrăcate în pielea goală, încinse cu foi de boji în jurul mijlocului, în faţă şi în spate, jucau pe la casele oamenilor Paparuda, prin text şi mişcare chemând ploile care întârziau să vină. Oamenii aruncau pe ele găleţi cu apă şi ele jucau în credinţa că ruga lor va fi ascultată de Dumnezeu şi va trimite ploile mult dorite.

După recoltatul porumbului, grâului, viei, oamenii lăsau într-o margine o porţiune nerecoltată pe care o numeau „Barba lui Dumnezeu", ofrandă şi mulţumire Divinităţii pentru recoltele obţinute şi cu speranţa că Dumnezeu le va mai da şi în anul următor aceleaşi recolte, dacă nu şi mai bune. Perioada de sfârşit de vară şi toamnă este mai săracă în obiceiuri tradiţionale.

În ajunul Crăciunului, mai există încă obiceiul colindului. De asemenea, un frumos obicei, adevărat spectacol tradiţional care se practică în fiecare an între Crăciun şi Anul Nou, este „Iancu Jianu". Un grup de tineri îmbrăcaţi naţional şi în costume de epocă precum Iancu Jianu, Poliţistul, Turcul, 2 Haiduci, Mireasa, Ciobanul, Vânătorul, călări pe cai înşeuaţi recită şi dialoghează pe un text cu tentă istorică, creând practic acel spectacol de teatru popular pe care oamenii îl apreciază, făcându-le plăcere să-l vadă în fiecare an.

Pe lângă obiceiurile calendaristice, în comunitatea locală se mai practică şi acele obiceiuri tradiţionale specifice ciclului vieţii, precum: obiceiuri la naştere, obiceiuri ale copilăriei şi adolescenţei, obiceiuri la căsătorie, obiceiuri la moarte.

Ca obicei al ciclului vieţii, nunta constituie, prin tradiţie, un ceremonial compus din mai multe momente, faze sau etape, precum: peţitul (înţelegerea), pregătirea nunţii, invitarea la nuntă şi nunta propriu-zisă.

CREDINŢE ŞI PRACTICI MAGICE

În general, credinţele şi practicile magice în zonă au dispărut, deşi descântecele, ghicitul în bobi, în palmă, în ghioc, încă se mai practică sporadic. Cele care le mai practică sunt femei bătrâne şi ţigănci.

În ceea ce priveşte medicina populară, în zonă încă mai este practicată de către cei cu vârste de peste 50 de ani. Ca plante cu efecte benefice sănătăţii oamenilor întâlnim florile de tei, muşeţelul, cimbrul, sunătoarea, ceapa coaptă, pir, scaieţi, teci de fasole uscate, ciocălăi etc.. Acestea se folosesc fie ca infuzii sau apă în care se fierb plantele şi cu care se face baie.

PORTUL POPULAR

În general, portul popular în zonă a dispărut. Se mai poartă costumul popular de către copii sau tineri, cu diferite prilejuri precum: serbările şcolare, festivaluri sau serbări câmpeneşti. Înainte, aici femeile confecţionau acasă pentru băieţi costumul mocănesc. Acest port a fost adus în zonă prin coborârea de pe Argeş sau Vâlcea a mocanilor, ciobani al căror port, datorită frumuseţii elementelor decorative a fost preluat de localnici. Costumul femeiesc în zonă poate fi descris astfel: costum cu boscele, costum cu boscea în spate şi şorţ ţesut în faţă. Ca motive pe boscele, cămaşă şi şorţ, întâlnim atât motive florale, trandafiri şi alte diferite flori şi motive geometrice ca romburi, triunghiuri, cămăşile cusute cu şabace în culori roşu, negru, albastru, galben, culori care se întâlnesc şi pe şorţ şi boscele. Cămăşile sunt drepte, bătrâneşti, cu mânecile prinse din umeri. Acest tip de cămaşă se mai poartă şi astăzi de către femeile vârstnice.

Costumul bărbătesc se compune din cămaşă lungă şi izmene largi. Tot aici puteau fi întâlniţi nădragi din aţă ţesută în casă în patru iţe. Ca tip de cămăşi bărbăteşti aici întâlnim cămaşa dreaptă lungă bătrânească, cămaşa scurtă şi cămaşa cu platcă. Cămaşa bărbătească era cusută cu motive geometrice, cusătură cu tip muscă, cu ciucuri la gât.

În prezent, în cadrul comunei Lunca nu se mai confecţionează costumul popular.

ARTA POPULARĂ

Arta populară în zonă s-a manifestat mai pregnant cu ani în urmă. Chiar dacă mai sunt câţiva meşteşugari precum rotari, tâmplari, cojocari, cizmari, ţesătoare, nu se poate afirma că aceştia fac în totalitate artă populară.

Faptul că bărbaţii şi-au îndreptat paşii spre şantiere şi chimie, femeile asupra muncii câmpului, a condus la împuţinarea creatorilor de artă populară şi, cu excepţia câtorva femei preocupate de frumos pentru a-şi împodobi casele, la dispariţia acestora.

De subliniat faptul că în comuna Troianul a existat un creator de instrumente populare – vioară. Celelalte meşteşuguri în general s-au perpetuat pentru profitul material.

ARHITECTURA POPULARĂ TRADIŢIONALĂ

În general, comuna Troianul s-a schimbat ca stil arhitectural. Casele sunt conform tradiţiei, cu trei camere: camera de curat (de la drum), camera de la mijloc (ogeacul) – acum sufragerie şi camera de zi, în care se locuieşte cotidian. În ultimul timp oamenii au mai construit la capul casei o aplecătoare în care s-au mutat, lăsând casa mare mobilată în aşteptarea oaspeţilor. Casele sunt făcute din pământ bătut, cu excepţia câtorva zeci, făcute de gospodarii mai înstăriţi din cărămidă. În ultimul timp s-au mai construit câteva din B.C.A. (înlocuitori). Casele sunt tencuite cu var, ciment şi nisip, apoi stropite şi dată culoare. Tencuiala constituie o protecţie împotriva ploilor şi ninsorilor. Pe tencuială (stropeaşă) oamenii au cerut meseriaşilor (zidari) să încrusteze elemente decorative pe motive geometrice, ca: romb, hexagon, triunghi etc. culorile folosite în zonă la case sunt: gri, cărămiziu, vernil, galben.

FOLCLORUL

Căminul cultural nu dispune de arhive sau colecţii din folclorul literar. De asemenea, nu sunt nici formaţii de teatru folcloric.

Din punctul de vedere al muzicii se poate sublinia că se tinde spre continua perfecţionare, deşi acest folclor aşa-zis modern lasă de dorit atât prin text – aproape fără nici un fior liric, versuri confecţionate pentru ureche, nu pentru suflet – şi melodicitate adaptată textului, o melodicitate nedistinctă pentru fiecare piesă.

Chiar dacă starea culturii populare în comuna Troianul nu se ridică la nivelul la care s-ar fi dorit, nici căminul cultural nu se poate implica prea mult din lipsă de bani, aparatură, o slabă colaborare cu cadrele didactice şi dezinteres mai ales din partea tinerilor pentru obiceiul tradiţional, folclor, creaţia populară şi în general pentru frumosul izvorât din tradiţie.

Bibliografie:

Fox R., *Anthropologie de la parente*, Gallimard, Paris, 1972
Franz Boas, *Antropologie generală*, New York, 1933
James George Frazer, *The Scope of Social Anthropology*- În *Psyche's Task*-Londra,
1913//V.V.Caramelea, *Antropologia socială şi culturală//Studii şi cercetări de antropologie*, 1970
Simion Mehedinţi, *Opere alese*, Editura Ştiinţifică, 1967, p. 251
Ştefan Augustin Doinaş în *Eu şi ceilalţi, în Secolul 21, Alteritate*, Nr. 1-7/2002